

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d-a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de apel din Galați, s. II: V. Scutaru cu Comunitatea Elină din Galați;
 Tribunalul județului Covurlui, s. II: Aglaia Prassin cu Nestor Cîncu, Maria C. Mille și alți;
 Tribunalul județului Suceava: Obșteea locuitorilor Lespezi cu Moștenitori def. C. Bosie;
 Tribunalul județului Argeș: Căpitan D. Pârvolescu cu Alexandrina D. Ioanid;
 Resumat de jurisprudență belgiană, în materie de drept civil, relative la actele respectuase de la căsătorie cu o Observație de d-l D. Alexandresco.
 Bibliografie

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, Secția II

Audiența din 2 Decembrie 1904

Președinția D-lui PANAITIONESCU, Președinte

V. Scutaru cu Comunitatea Elină din Galați
Decisia No. 38

Prescripție.—Acțiuni.—Delăsarea lor.—Termen de prescripție.—Materie comercială.—(Art. 947 Cod com. și art. 1891 Cod civil.

Instanțele începute și delăsate se prescriu prin 10 ani atunci când afacerea este comercială, conform art. 947 C. com., iar nu prin 30 ani conform art. 1891 Cod civil.

D-l avocat Toneanu din partea apelantului a susținut că comunitatea Elină s'ar plătească 12000 lei pentru că în calitate de arhitect a fost angajat a face planurile Bisericii Eline și a supraveghia executarea construcțiunei cu plata de 1 galben pe zi pe care a făcut-o de la 1866—1869, și să 'l mai plătească și 1930 lei rest din costul sculptărilor marmurei aduse cu banii comunității, conform contractului prezentat cerând reformarea sentinței trib. pentru următoarele motive:

I. Că în speță tribunalul a considerat rău ca prescripția acțiunea intentată prin trecere de 10 ani, de oare-ce art. 497 C. com. și urm. prevede prescripțiunea acțiunilor care derivă din contracte adică cari au a se intenta, iar nu acțiunile începute și delăsate cari sunt supuse prescripției de 30 ani prevăzută numai de Codicele civil art. 1891, pentru simplul motiv că atunci când Cod. com. nu prevede o prescripțiune trebuie să aplicăm conform art. 1 Codul civil. Apoi legea comercială zice că întreruperea prescripției se regulează de Codicele civil deci și prescripția acțiunei care o întrerupe se prescrie tot conform C. civ.;

II. Că nici primul fapt nici al 2-lea nu sunt fapte de comerț, conform art. 306 C. com. vechi sub imperiul căruia a avut loc;

III. Că arzând dosarul acestei afaceri din anul 1874 când s'a intentat acțiunea la 1899 și redeschizându-se în 1902 presumpția este că prescripția a fost întreruptă în acest interval, din momentul ce n'a fost perimat de comunitatea Elină, și deci proba întreruperii reese din chiar această presumpțiune.

D-l V. Macri a susținut; 1) că ambele fapte sunt comerciale; 2) că prescripția este de 10 ani conform art. 947 Cod comercial.

Curtea,

Asupra apelului făcut de V. Scutaru contra sentinței comerciale cu No. 65 din 1903 a tribunalului Covurlui, s. I;

Având în vedere că prin zisa sentință s'a respins ca fiind prescrișă, acțiunea intentată de apelantul V. Scutaru, contra comunității Eline din Galați, având de obiect condamnarea acesteia la plata sumei de 13.383 lei ce pretinde numitul apelant că i se datorește pentru construcțiunea bisericii din Galați;

Având în vedere că intimata cere respingerea apelului și menținerea sentinței apelate pe motiv că acțiunea fiind introdusă în anul 1874, lăsată în părăsire și redeschisă apoi tocmai în 1899 instanța s'a prescriș prin trecerea termenului de 10 ani conform art. 947 Cod comercial, iar apelantul opune acestei excepțiuni;

1° Că acțiunea nu este comercială ci civilă, așa că urmează a se avea în vedere art. 1891 C. civ. după care instanțele începute și delăsate se prescriu prin 30 ani, termen ce în specie nu s'a împlinit; și

2° Că chiar dacă se va considera ca comercială această acțiune, totuși în lipsă de un text expres în Codul comercial, urmează să se aibă în vedere tot dispozițiunea menționată în art. din Codul civil;

Considerând că este constant după cum însuși apelantul arată prin cererea de redeschiderea acțiunei că acțiunea intentată de el în anul 1874 contra comunității Eline din Galați, derivă din contractul încheiat între el și această comunitate în anul 1866, că prin acest contract apelantul a fost angajat de comunitatea Elină ca să clădească cu marmură cumpărată de el și lucrată tot de el biserica Elină din Galați; că faptul de a cumpăra marmură și a o lucra el însuși pentru ca apoi să o întrebuițeze la clădire este incontestabil un fapt de comerț în sensul art. 306 al. 1 din regulamentul organic în vigoare la acea epocă; că aceasta era profesiunea lui obicinuită o spune singur apelantul în cererea introductivă, cum zice că e de profesie sculptor și comerciant de marmură, și mai mult de cât atât, arată categoric că deschide acțiune comercială; că așa fiind în zadar că să tăgăduască astăzi că actul său nu era comercial, certificatul prezentat de el spre a dovedi că abia în 1884 s'a înscris firma la tribunal n'are nici valoare în resolvarea chestiunei de oare-ce dacă s'a înscris firma la 1884 este că în acel an s'a înființat legea firmelor și apoi nu înscrierea unei firme stabilește calitatea cuiva de comerciant;

Considerând că e netăgăduit în fapt și constatat de alt-fel din lucrările aflate în dosar că apelantul a chemat în judecată pe comunitatea Elină la 1874, că după câte-va amănări procesul a fost lăsat în nelucrare și nu s'a mai deschis de cât la 1899, că cu ocaziunea incendiului ce a avut loc la Trib. Covurlui în acel an, arzând și dosarul sus zisului proces, ape-

lantul a reînceput acțiunea prin petiția înregistrată la No. 4313 din 26 Februarie 1902;

Considerând că conform art. 1891 C. civ. instanțele începute și delăsate se vor prescrie în lipsă de cerere de permisiune, prin 30 ani socotiți de la cel din urmă act de procedură. Că însă, în materie comercială cea mai lungă prescripție echivalentă cu cea de 30 ani din C. civil este prescripția de 10 ani, aplicabilă în toate cazurile în materie comercială acolo unde legea nu prevede un termen mai scurt (art. 947 Cod comercial);

Considerând că, în speță, este stabilit că acțiunea intentată la 1874 de apelant este comercială; și instanța angajată în această acțiune comercială fiind lăsată în părăsire mai mult de 10 ani, s'a prescriș; că pentru calculul acestor 10 ani spre a se înlătura ori-ce discuție la care ar putea da loc prin împrejurarea că acțiunea de și intentată la 1874 însă a avut oare-cari amânări, vom lua ca dată a ultimului act de procedură jurnalul de suspendare, anul 1887, când s'a pus în aplicare actualul Cod comercial; că de atunci și până la 1899 când s'a cerut redeschiderea procesului trecând mai mult de 10 ani instanța este prin urmare prescrișă;

Considerând că dispozițiunea ultimă a art. 1891 C. civil care zice: ori-care ar fi termenul de prescripție al acțiunilor în urma cărora se vor fi început acele instanțe, nu se referă de cât la cele-lalte prescripțiuni mai mici prevăzute în C. civil; că nu se poate deduce de aci că legiuitorul ar fi înțeles să se aplice prescripția de 30 ani prevăzută de art. 1891 Cod civil și instanțelor angajate într-o materie comercială, de oare ce Codul comercial regulamentează în mod complet materia prescripțiunii și art. 947 din acest cod spune lămurit că prescripțiunea ordinară în materie comercială este de 10 ani în toate cazurile în care prin acest codice său prin alte legi nu s'a stabilit o prescripție mai scurtă, așa că nu e locul ca în baza art. 1 din Codul comercial invocat de apelant să se aplice dispoziția Cod. civ.;

Considerând că din cele ce preced rezultă că apelul este nefondat și urmează a fi respins ca atare.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

(ss) Panait Ionescu, G. Tanoviceanu, V. Tătaru.

O p i n i e

În vedere că art. 947 din Codul comercial prevede prescripția drepturilor, adică a acțiunilor ce sunt a se intenta, iar nu și a acțiunilor intentate și delăsate;

Că prescripția acțiunilor intentate și delăsate este prevăzută numai de art. 1891 din C. civil, și prin urmare acest text de lege trebuie aplicat chiar în materie comercială, pe câtă vreme în Cod. com. nu se găsește nici un text care să prevadă cazul și să deroge de la principiul stabilit de Codul civil. Că reclamantul intentând acțiune la 1874 și redeschizând-o la 1899 acțiunea sa nu s'a prescriș, fiind că n'a trecut 30 ani; pentru aceste motive sunt de părere a se respinge incidentul basat pe prescripție și a se da părților cu-vântul în fond.

(s) I. Sinescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. II

Audiența de la 15, 18 și 19 Martie 1904

Președenția D-lui ȘTEFAN URLĂȚEANU, Președinte

Sentința civilă No. 114

Aglaia Prasini cu Nestor Cincu, Maria C. Mille și alții

Prescripție. — Prescripția de 10 și 20 ani. — Titlu anulabil. — Dacă poate conduce la această prescripție. — Față de cine poate conduce. — (Art. 1897 Codul civil).

Femeie măritată. — Autorisațiune maritală. — Dacă este cerută pentru ori ce femeie măritată și în toate cazurile. — Dacă se cere și în cazul când femeia are parafernă. — Autorisațiune expresă. — Autorisațiune tacită. — Modul de a da autorisațiunea tacită. — De unde poate rezulta. — Autorisațiune dată femeii de a vinde. — Dacă implică și pe aceea de a primi prețul. — (Art. 199 din Codul civil).

Partagiu. — Minorii. — Vânzarea averii unor minori în diviziune cu majorii. — Vânzare pentru esire din diviziune. — Neobservarea formalităților cerute de lege. — Cine se poate plânge de această neregulă, numai minorii săi și majorii? — (Art. 730 Codul civil).

1) Un titlu anulabil poate servi de bază pentru a conduce la prescripția de 10 și 20 ani, însă față numai cu terții cari ar prelinde vre un drept de proprietate asupra bunului coprinș în titlu, iar nu și față cu aceia cari ar fi avut dreptul a cere anula-re a titlului.

2) Femeia măritată, având chiar parafernă, nu poate da, înstrăina, ipoteca, sau dobândi avere cu titlu oneros sau gratuit, fără concursul bărbatului la facerea actului său prin deosebit consimțământ înscris.

Această măsură este generală și autorisațiunea este cerută pentru ori ce femeie măritată, independent de regimul adoptat, și pentru toate actele făcute de dânsa putând atinge direct sau indirect patrimoniul său, această garanție fiind luată de legiuitor atât în interesul puterii maritale, cât și pentru apărarea intereselor pecuniare ale femeii, cari nu pot fi de cât interese matrimoniale.

Această autorisațiune a bărbatului poate fi expresă, adică dată printr'un act scris, și tacită, care rezultă din concursul bărbatului la facerea actului.

În ce privește autorizațiunea tacită legiuitorul n'a prescriș anume modul cum soțul poate da consimțământul tacit la un act făcut de soția sa, așa că dispozițiile legii, din art. 199 din Codul civil, nefiind restrictive, rezultă în mod neîndoios că nu este absolut necesar ca soțul să fi figurat în persoană la actul făcut de femeia lui, pentru a fi considerat că i-a dat consimțământul tacit, ci este destul ca o astfel de autorisațiune să rezulte dintr'o serie de fapte preexistente sau concomitente actului, cari ar stabili într'un mod neîndoios participarea bărbatului la acel act și voința sa de a-l aproba.

Ast-fel, când soțul, membru în consiliul de familie al unor minori, coproprietari în diviziune cu soția sa și cu alți moștenitori majori asupra unei averi de succesiune, de acord cu moștenitorii majori, între cari era și soția sa, a autorizat pe tutoarea minorilor să iasă din diviziune prin vânzare cu licitație publică, evident că soțul, dând autorisațiune minorilor de a eși din diviziune prin vânzarea succesiunii, implicit a autorizat în mod tacit și pe soția sa de a consimți la vânzare.

3) Autorisațiunea dată de soț femeii de a vinde implică în sine necesarmenț și pe aceea d'a primi prețul vânzării, întru cât lichidarea prețului nu este de cât o consecință a vânzării și prin urmare numai are nevoie de o altă autorisațiune specială.

4) Numai minorii singuri sunt în drept să se plângă de lipsa formalităților legale la vânzarea averii lor indiviză dintr'o succesiune, pentru esire din diviziune, nu și comoștenitorii majori, întru cât majorii se pot împărți între dânsii ori cum ar voi, fără îndeplinirea vre unei formalități.

S'au ascultat : d-nii avocați Lascăr Antoniu și Victor Macri, din partea reclamantei, precum și d-nii avocați Michail G. Orleanu, Al. Ignat și Simeon Hociung, din partea intimăților ;

S'a ascultat d-l avocat C. Buzdugan, care a ocupat fotoliul ministeriului public, fiind minor în cauză, în concluziuni ;

Tribunalul

Asupra acțiunii intentată cu petițiunea înregistr. la No. 8277 din 24 August 1900 de Aglaea Prassen, văduvă, domiciliată, actualmente în Iași, strada Primăverei în calitate de fiică și moștenitoare a defunctului Sculy Logothetidis, contra lor : Nestor Cincu, Theodor Cincu, proprietari domiciliati în orașul Tecuci, Nicu Cincu, proprietar, domiciliat în cătunul Deocheții, comuna Drăgășeni, Sultana Anton Cincu, văduvă, proprietară, domiciliată în orașul Tecuci, Maria Ion Cincu văduvă, domiciliată în București, B-d Colței 670, în calitate de tutrice a minorului său fiu, Maria Boldur Epureanu, actualmente căsătorită cu Constantin Mille, proprietară, domiciliată la soțul său, în București, str. Polonă No. 67 și Esmeralde D-r Leon Sculy, casnică domiciliată la soțul său în Iași, str. Romană No. 8, toți în calitate moștenitori ai defunctului Anton Cincu, având de obiect, anularea în parte a ordonanței de adjudecare No. 112/876, liberată de acest Tribunal sec. I, prin care s'a vândut și adjudecat definitiv prin licitațiune publică asupra lui Anton Cincu autorul părăților, moșia Deocheții și Ghingestii, din acest județ, rămasă pe urmă def. Sculy Logothetides și în consecință, a i se recunoaște reclamantei dreptul de proprietară pe a 11 parte din moșia vândută, condamându-se tot de-o dată părății, să i plătească în mod solidar fructele ce va crede judecata că a putut produce partea cuvenită ei din momentul adjudecațiunii și până la data hotărârei definitive, plus cheltuielii de judecată ;

Asupra acțiunii în garanție intentată de părățul Nicu Cincu, cu petițiunea înreg. la No. 8491 din 27 Septembrie 1903, contra coerezilor săi Nistor Cincu, Theodor Cincu, Sultana Cincu, Maria C. Mille, Esmeralde D-r Leon Sculy și Constantin Mille, pentru autorisație, având de obiect, ea în cas când s'ar admite acțiunea intentată de Aglaea Prassen și pentru atât cât s'ar admite, să l despagubească chemați în garanție, conform art. 787 Cod civil, asigurându-i această despagubire, conform art. 1737 Cod civil ;

Având în vedere că această acțiune în garanție a fost admisă în principii prin jurnalul No. 3677 din 5 Noembrie 1903 și conexată cu acțiunea principală ;

Având în vedere concluziunile orale puse în instanță de avocații părților, concluziunile scrise depuse de reclamanta Aglaea Prassen și părățul N. Cincu și actele înfățișate de părți ;

Având în vedere că din debateri și actele prezentate de părți se constată în fapt următoarele :

În 1870 încetând din viață Sculy Logothetides, lasă ca avere moșia Deocheții și Ghingestii din județul Covurlui, două perechi de case în Galați și o pereche case în Piatra, iar ca moștenitori lasă 11 copii între care și pe reclamanta Aglaea căsătorită Prassen ;

În Februarie 1872 Vasile Sculy Logothetides, unul din fii defunctului Sculy Logothetides, lucrând atât personal în calitate de moștenitor a tatălui său cât și în calitate de procurator a Epitropii minorilor def. Sculy Logothetidis și a celor 11 alți moștenitori majori, depune Tribunalului Neamțu, deciziunea luată de consiliu de familie a minorilor def. Sculy Logothetidis, cu data 8 Februarie 1872, prin cari consiliul de familie constată că averea imobilă rămasă pe urma defunctului Sculy Logothetides arătată mai sus, nu se poate împărți în natură între moștenitorii săi și opiniază de acord cu moștenitorii majori a fi vândută prin licitațiune publică, cerând pe baza acestei deciziuni ca să ordoane Tribunalul, punerea în licitațiune a zisei averi ;

Că Tribunalul Neamțu, prin jurnalul No. 2 din 11 Februarie 1872, pe baza zisei deciziuni a consiliului de familie și după ce constată prin considerantele sale, că toți moștenitorii majori au consimțit la partagiul averii, prin vânzarea cu licitațiune publică și că toate formalitățile cerute de lege sunt îndeplinite, în virtutea art. 681-691 Pr. civ., 733 și 736 al. II Cod civil, în unire cu concluziile d-lui Procuror, aprobă deciziunea consiliului de familie și ordonă punerea în licitațiune a imobilelor arătate mai sus dispunând ca licitația să se înceapă de la prețurile fixate de consiliul de familie, iar în privința moșiei Deocheții și Ghingestii și a caselor din Galați, să se facă o comisie rogatorie, către acest Tribunal ;

În urma acestui jurnal, Președintele Tribunalului Neamțu prin adresa No. 3252 din 11 Februarie 1872, face o comisie rogatorie către acest Tribunal, pentru a ordona vânzarea prin licitațiune publică a moșiei Deocheții și Ghingestii și a caselor din Galați, înaintând și o copie după jurnal, și acest Tribunal sec. I, pe baza acestor acte, ordonă îndeplinirea formalităților cerute de lege, pentru vânzarea prin licitație publică, și în urma mai multor termene de vânzare ce a avut loc din lipsă de concurenți, la 30 August 1875, s'a adjudecat definitiv asupra lui Anton Cincu, moșia Deocheții și Ghingestii cu suma de 24011 galbeni, și în urma petițiunii dată Tribunalului la 1 Octombrie 1875 înreg. la No. 10222 de moștenitorii def. Sculy Logothetidis, între cari figura și reclamanta Aglaea Prassen, prin cari declară că au primit de la A. Cincu prețul vânzării de 24/11 galbeni, că se mulțumesc pe vânzare și renunță la dreptul de recurs în contra ordonanței, declarațiunii pe cari le au făcut Tribunalului și oral, Tribunalul a liberat lui Anton Cincu ordonanța de adjudecare No. 112/876 din 20 Maiu 1876, a căruil anulare în parte să cere azi de Aglaea Prassen, prin acțiunea de față ;

Având în vedere că reclamanta Aglaea Prassen își întemeiază acțiunea în anularea acestei ordonanțe de adjudecare pe următoarele motive de fapt și de drept :

Că la 1872 când s'a încuviințat de Tribunalul Neamț partagiul prin vânzare a averii imobile din succesiunea rămasă pe urma defunctului său tată Sculy Logothetidis, spre a se putea împărți între succesorii săi, reclamanta de și era măritată cu Nicolae Prassen, totuși n'a fost autorizată de soțul său, conform art. 199 C. civ., nici când a consimțit la această vânzare, nici când a primit partea sa de bani rezultată din prețul vânzării ;

Având în vedere că părății N. Cincu și Esmeralda d-r Leon Sculy cari s'au prezentat azi în instanță, au opus în primul loc un fine de neprimirea acestei acțiuni, invocând prescripțiunea achisitivă a proprietății moșiei Deocheții și Ghingestii, adjudecată asupra autorului lor A. Cincu, prin ordonanța de adjudecare, a cărei anulare se cere ; întemeindu-și această prescripțiune pe dispozițiunile art. 1905 și 1907 Cod civil și pe faptul posesiunii de 20 ani de bună credință și printr-o justă cauză, iar în fond s'a opus la admiterea acțiunii, pe motiv că de și n'a existat o autorisațiune scrisă din partea soțului reclamantei prin care să o autorize a consimți la zisa vânzare, însă, reclamanta a avut o asemenea autorizațiune tacită care rezultă din următoarele fapte : Că Nicolae Prassen, soțul reclamantei, figurând ca membru în consiliul de familie a casei minorilor def. Sculy Logothetidis, prin faptul că a autorizat pe minorii a eși din indivisiune prin vânzarea cu licitațiune a averii de succesiune, în mod implicit a autorizat tacit pe soția sa a consimți la această vânzare. Că atât reclamanta cât și soțul său N. Prassen, primind afiptele de publicațiune No. 981 și No. 1190,75 pentru termenele de vânzare de la 20 Iunie și de la 21 August 1875 și soțul reclamantei neprezentându-se la tribunal a face vre-o obiecțiune, lipsa sa implică de asemenea o autorisațiune tacită și în fine

că după cum rezultă din procura autentică de Trib. Iași la No. 146/86 soțul reclamantei fiind administratorul averii soției sale și primind partea cuvenită soției sale din banii produși din vânzare, a acceptat toate actele anterioare făcute de soția sa;

În ce privește finele de neprimirea acțiunii ridicată de pârâți, întemeiat în drept pe dispozițiunile art. 1895 și 1897 al. 2 Cod civ. și în fapt pe motivul că autorul lor, având câștigată cu bună credință și printr-o justă cauză proprietatea moșiei Deocheții și Ghingestii, cumpărata cu ordonanța de adjudecare a cărei anulare se cere, a prescris proprietatea ei, printr-o posesiune de peste 20 ani;

Având în vedere opunerile reclamantei;

Având în vedere că în conformitate cu dispozițiunile art. 1897 al. 2 Cod civ., un titlu anulabil, poate servi de bază pentru a conduce la prescripțiunea de 10 și 20 de ani, însă numai față cu terții, cari ar pretinde vre-un drept de proprietate asupra lucrului cuprins în titlu, iar nu și față cu aceea cari ar fi avut dreptul a cere anularea titlului;

Că în specie, reclamanta prin acțiunea sa, tinzând la anularea în parte a vânzării efectuate prin ordonanța de adjudecare No. 112/76 care este titlul pârâților, pe motiv că vânzarea ar fi atinsă de vișii, în ce o privește pe dânsa, de oare-ce n'ar fi avut autorizațiunea maritală a consinți la această vânzare, și această acțiune care este personală a reclamantei nefiind încă prescrisă conform art. 1900 Cod civ., întru cât soțul ei a încetat din viață la 1899, finele de neprimirea acțiunii ridicat de pârâți, întemeiat pe disp. art. 1895 și 1897 al. 2 Cod. civ., este nefondat și urmează a se înlătura ca atare.

In fond,

Având în vedere că după cum s'a arătat mai sus, reclamanta cere anularea pentru a 11-a parte a vânzării moșiei Deocheții și Chingestii, rămasă pe urma defunctului Logothetidis efectuată prin ordonanța de adjudecare a acestui tribunal secția I, 112/76, în scopul d'a se împărți între moștenitorii numitului defunct, pe motiv că la epoca punerii în vânzare și în timpul vânzării, dânsa fiind măritată cu Nicolae Prassen, n'a fost autorizată de soțul ei conform art. 199 Cod civ., nici pentru a consimți la vânzare nici pentru primirea prețului;

Având în vedere conclusiunile puse de pârâți în combaterea motivelor invocate de reclamantă;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 199 Cod civ., femeia având chiar paraferna, nu o poate da, înstreina, ipoteca, nu poate dobândi avere cutitlu oneros sau gratuit fără concursul bărbatului la facerea actului său prin deosebit consimțământ înscris;

Considerând că acest text de lege, fiind înscris sub titlu, «despre drepturile și datoriile respective ale soțiilor», de aci chiar rezultă că această măsură este generală, că, autorizațiunea este cerută pentru ori ce femeie măritată, independent de regimul adoptat, și pentru toate actele făcute de dânsa, putând atinge direct sau indirect patrimoniul său, această garanție fiind luată de legiuitor atât în interesul puterii maritală cât și pentru apărarea intereselor pecuniare ale femeii, care nu pot fi de cât interese matrimoniale;

Considerând însă că legiuitorul prin art. 199 Cod civil recunoaște două moduri de autorizațiune maritală și anume: autorizațiunea expresă, adică dată printr-un act scris, și autorizațiunea tacită, care rezultă din concursul bărbatului la facerea actului;

Considerând că în ce privește autorizațiunea tacită, legiuitorul n'a prescris anume modul cum soțul poate da consimțământul tacit, la un act făcut de soția sa, așa că în această privință, dispozițiunile art. 199 ne fiind restrictive, rezultă în mod neîndoios că nu este absolut necesar ca soțul să fi figurat în persoană la actul făcut de femeia lui, pentru a fi considerat că i

a dat consimțământul tacit, ci, că o astfel de autorizațiune este destul să resulte dintr-o serie de fapte preexistente sau concomitente actului cari ar stabili într'un mod neândoelnic, participația bărbatului la acel act și voința sa d'al aproba (Aubry et Rau);

Considerând că, în specie, este necontestat de pârâți că, o autorizațiune înscrisă nu există din partea lui N. Prasen, soțul reclamantei, prin cari să autorize pe soția sa, ași da consimțământul la vânzarea prin licitație a averii de succesiune, rămasă pe urma defunctului său părinte Sculy Logothetidis, rămâne deci să examinăm dacă reclamanta a avut o asemenea autorizațiune tacită din partea soțului, după cum s'a susținut de pârâți;

Având în vedere certificatul d-lui Grefier al Tribunalului Neamțu No. 19934/900, din cari se constată că între membrii consiliului de familie a minorilor def. Sculy Logothetidis, între alte persoane a figurat și N. Prassen soțul reclamantei;

Considerând că, fiind cert, după cum se constată, din jurnalul tribunalului Neamț No. 2 din Februarie 1872, că membrii consiliului de familie al minorilor def. Sculy Logothetidis, prin decisiunea din 8 Februarie 1872, de acord cu moștenitorii majori, a autorizat pe tutricea minorilor def. Sculy Logothetides, să iasă din indivisiunea averii de succesiune rămasă pe urma def. Logothetidis prin vânzarea ei cu licitațiune publică, evident că Nicolae Prassen soțul reclamantei care făcea parte dintre membrii acestui consiliu de familie, atunci când a dat autorizațiune minorilor de a eși din indivisiune prin vânzarea succesiunii, implicit a autorizat în mod tacit și pe soția sa de a consimți la vânzare, și această autorizațiune mai rezultă învederat și din împrejurarea că chiar consiliul de familie și-a întemeiat această decisiune pe consimțământul tuturor majorilor (vezi jurnalul Trib. Neamțu No. 2/72), dintre care făcea parte și reclamanta, și prin urmare Prassen nu era străin de consimțământul dat de soția sa la această vânzare;

De alt-fel nu se poate concepe ideea că Prassen, pe de o parte în calitate de membru în consiliu de familie a minorilor Logothetidis, să dea autorizațiune minorilor a eși din indivisiunea succesiunii tatălui lor, iar pe de altă parte să refuze a da soției sale autorizațiune pentru eșirea din indivisiune a aceleiași averi;

Că pe lângă aceasta, autorizațiunea tacită din partea soțului Nicolae Prassen mai rezultă învederat și din următoarele acte preexistente vânzării:

a) Din dovada aflată în dosarul vânzării No. 254/872 semnată de Aglaia Prassen și N. Prassen cu data 19 Mai 1875 de primirea afptului de publicațiune de vânzare No. 981, pentru termenul de vânzare de la 20 Iunie 1875 și unde se specifică anume că a primit în cunoștiințarea No. 981 relativă la vânzarea moșiei Deocheții și două case din Galați pentru a se împărți între moștenitori și b) Dovada cu data 30 Iulie 1875, aflată în acelaș dosar, semnată de reclamantă și soțul său N. Prassen cu data sus zisă, de primirea afptului de publicațiune No. 1190, pentru termenul de vânzare de la 21 August 1875, acte din cari se constată fără îndoială că Nicolae Prassen, avea deplină cunoștiință despre vânzarea prin licitațiune publică a succesiunii defunctului Sculy Logothetidis ce se urma înaintea acestui Tribunal și în cari avea dreptul de moștenire și soția sa; Că asemenea avea deplină cunoștiință că este chemat înaintea Tribunalului pentru a asista pe soția sa să i dea autorizațiune, întru cât dânsul nu era parte principală în cauză; și dacă așa este atunci neopunerea d'asemenea dovezile de comunicarea afptelor alături de soția sa și neprezentarea sa la Tribunal pentru a face vr'o obiecțiune nu implică autorizațiunea tacită ce o dă soției sale a consimți la vânzare? Evident că da, căci dacă dânsul ar fi înțeles, să refuze, a da o asemenea autorizațiune, nimic nu l'împedica

d'a se presenta la Tribunal să facă obiecțiunile ce ar fi avut ;

Că așa fiind, din actele arătate mai sus preecsisente vânzării, tribunalul constată în mod neîndoelnic că Neculae Prassen soțul reclamantei, a autorizat în mod tacit pe reclamantă a consimți la vânzarea prin licitațiune publică a averei de succesiune rămasă pe urma def. său părinte Sculy Logothetides și în consecință la vânzarea moșiei Deocheții și Ghingestii, cumpărată de Anton Cincu cu ordonanța de adjudecare No. 112,876 a cărui anulare să cere, așa că acțiunea în nulitatea acestei ordonanțe de adjudecare întemeiată pe lipsa de autorizațiune maritală este nefondată ;

Considerând că de și din certificatul Grefei tribunalului Neamțu No. 6052,904 rezultă că la dosarul tutelei def. Sculy Logothetidis nu există deciziunea consiliului de familie din 8 Februarie 1872, prin care au fost autorizați minorii să iasă din indivisiune, însă această lipsă nu poate concepe un moment ideea că, deciziunea n'a existat, pe cât timp tribunalul Neamțu, prin considerantele jurnalului său, No. 2 din 11 Februarie 1872, constată că acea deciziune a fost prezentată tribunalului ;

Considerând că tot atât de neîntemeiat este și al doilea motiv de nulitatea vânzării ce s'a mai invocat de reclamantă, dedusă din faptul că dânsa a primit prețul vânzării, fără autorizațiunea soțului, pe cât timp tribunalul, constată prin considerantele de mai sus, că reclamanta a fost autorizată de soțul său, a consimți la această vânzare și autorizațiunea d'a vinde implică în sine necesarmente și pe acea d'a primi prețul vânzării, întru cât lichidarea prețului nu este de cât o consecință a vânzării și prin urmare nu mai avea nevoie de o altă autorizație specială ;

Considerând că în ce privește obiecțiunile făcute de reclamantă, că vânzarea nu s'a făcut cu îndeplinirea formalităților cerute de lege, întru cât n'a fost precedată de o sentință judecătorească de partaj, nu avem a ne preocupa absolut de loc, de această chestiune, de oare-ce numai minorii singuri ar fi în drept să se plângă de lipsa formalităților legale, iar nu majorii care conform art. 730 C. civ. se pot împărți între dânsii ori cum ar voi, fără îndeplinirea vre unei formalități ;

Că ast-fel fiind, și întru cât alte motive nu s'a mai invocat de reclamantă în dovedirea acțiunii sale, trib. pentru considerantele arătate mai sus, găsește acțiunea ne fondată și urmează a o respinge ca atare ;

Considerând că în ce privește cererea de chemare în garanție făcută de pârâțul N. Cincu cu petițiunea înregistrată la No. 8491/903, întru cât s'a respins acțiunea principală, rămâne ca fără interes și urmează a se respinge ca atare ;

Văzând și cererea de cheltueli de judecată făcută de pârâțul N. Cincu și art. 140, 146 Pr. civ. și 194 din legea organizării corpului de portări, fiind acțiunea intentată cu act de paupertate ;

Pentru aceste motive, trib. în majoritate, în unire cu concluziunile reprezentantului Ministerului public respinge ca ne fondată acțiunea intentată de Aglaea Prassen, etc.

(ss) S. Urlățeanu, Dem Ionescu.

p. Grefier (s) Eugeniu D. Zăgănescu

Opiniune

Asupra acțiunii intentată de d-na Aglaea N. Prassen, pentru anularea ordonanței de adjudecare No. 112/76 din 20 Martie, prin care s'a vândut moșia Deocheții și Ghingestii din județul Covurlui, d-lui Anton Cincu cerând a i se recunoaște dreptul asupra a 11-a parte din aceste imobile, pe motiv că dânsa n'a fost autorizată de bărbatul său, nici pentru vânzare nici pentru primirea prețului ;

Având în vedere că din desbateri și actele de cari

părțile s'au servit, rezultă că pe urma def. Sculy Logothetides rămânând și moșiile Deocheții și Ghingestii din județul Covurlui, spre a fi împărțite între cei 11 moștenitori ai săi între cari figura și d-na Aglaea Prassen, s'au pus în vânzare prin trib. Covurlui și s'a adjudecat asupra lui Anton Cincu ; iar după moartea lui A. Cincu aceste moși au rămas în partea succesorului său N. Cincu. Din dosarul No. 254/72 al trib. Covurlui secția I, constatăm că s'a scos în vânzare după cererea trib. Neamțu, basată pe jurnalul său No. 2 din 11 Februarie 1872 ;

Având în vedere că din certificatul No. 6050/900 liberat de grefa trib. Neamțu, se constată că nu este înființat acolo nici un dosar pentru esirea din indivisiune a moșt. def. S. Logothetidis, iar din certificatul No. 6052/904 că nu există vre un act semnat de N. Prassen, prin care să autorise pe soția sa Aglaea Prassen să ia parte la vânzarea moșiei Deocheții din județul Covurlui ;

Având în vedere că din dos. No. 254/72 al vânzării moșiilor, se constată că nu este nici o autorizație dată de N. Prassen soției sale fie pentru a lua parte la vânzare fie spre a primi prețul rezultat, deci autorizație expresă nu există din partea lui N. Prassen ;

În ce privește existența autorizației tacite după presumpțiunile invocate de pârâți :

Având în vedere că decizia consiliului de familie despre care se vorbește în jurnalul Trib. Neamț No. 2 din 11 Februarie 1872. este luată într'un dosar de tutelă al minorilor Sculy, în cari figurau ca membrii ai consiliului 10 persoane, între dânsii fiind și N. Prassen ;

Având în vedere că ori-ce ar dispune consiliul nu poate fi valabil de cât numai pentru minorii acelei tutele, căci nici un raport nu există între d-l Prassen și tutelă și încheerile acelu consiliu de familie nu pot da d-nei Prassen autorizația ce trebuia să o aibă de la soțul său, de și nu se dovedește că N. Prassen a luat parte la acei consiliu de familie, dar chiar de ar fi fost, încă autorizațiunea ce a dat se reportă numai la minorii pentru cari există tutela ;

Având în vedere că în două dovezi pentru înmânarea actelor de vinderea moșiei Deocheții se află semnat alături de Aglaia Prassen și soțul său N. Prassen, aceasta însă nu constituie o autorizație tacită din partea soțului, fiind-că el nu a cooperat, nu a dat concursul său la actul ce s'a îndeplinit și nici nu s'a prezentat măcar la vre-un termen al vânzării, nici vre-o ratificare posterioară nu s'a făcut ;

Având în vedere dar, că Aglaia Prassen, nu a fost autorizată de soțul său, nici pentru vânzare, nici pentru primirea prețului, ea în vânzarea aceasta nu a satisfăcut dispozițiunile art. 197, 199 comb. cu 1285 Cod civ. și în consecință acțiunea ce face acum fiind întemeiată sunt de părere a se admite ;

În ce privește prescripția achisitivă invocată de Nicu Cincu, de oare-ce Tribunalul în ziua de 15 Noembrie s'a pronunțat asupra ei, respingând-o, nu mai poate fi discutată fiind lucru judecat, divergența născându-se atunci asupra lipsei autorizației din partea soțului său ce trebuia să aibă Aglaea Prassen ;

În ce privește cererea de chemare în garanție, introdusă de pârâțul Nicu Cincu cu petiția înreg. la No 8491 din 27 Septembrie 1903 contra celor-l'alți pârâți ;

Considerând că față cu actele prezentate în copie legalizate de numitul N. Cincu și anume testamentul lăsat de defunctul Anton Cincu, autentic de trib. Tecuci la No. 606/904 și două declarațiuni, din care una semnată de pârâții Nestor Cincu, Teodor Cincu și Esmeralde Dr. Leon Sculy, autentice de tribunalul Tecuci la No. 671/94 și alta semnată Maria Boldur Epureanu cu data 23 Septembrie 1894, găsim cererea de chemare în garanție bine întemeiată și în consecință suntem de părere a se admite în sensul cum e formulată.

Jude instructor (s) I. Pârvolescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiența de la 27 Februarie 1904

Președenția D-lui AL. BĂRSESCU, Președinte

Obștea locuitorilor Lespezi cu Moștenitorii def. C. Bosie

Jurnalul No. 1082

Citații.—Moșneni (răzeși).—Cete de moșneni.—Modul de citare. — Citație colectivă sau citație individuală fie-cărui moșnean.—(Art. 75 Pr. civ.).

Cetele de răzeși (moșneni), de și nu constituie persoane juridice, însă pentru înlesnirea îndeplinirii procedurii ele sunt asemăunate acestor persoane juridice și considerate a forma o singură persoană, și prin urmare se cheamă în judecată printr-o singură citație.

S'au ascultat: d-nii avocați Gr. N. Macri și D. Iorgandopolu, din partea intimăților. În susținerea incidentului ridicat de dânsii cum că citația trimisă obștei reclamante este nulă pentru motivul că neputând fi vorba de o adevărată obște, citația nu trebuia colectivă pentru toți reclamantii, ci trebuia citat fie-care reclamant în parte.

S'au ascultat d-nii avocați: Gh. Străjescu și Artur Gorovei, din partea obștei reclamante, în combaterea incidentului.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de intimăți prin apărătorii lor având de obiect anularea citațiunii reclamantilor, obștea locuitorilor târgovești din Lespezi, pentru motivul că citațiunea nu trebuia să fie colectivă pentru toți reclamantii, ci trebuia citat fie-care reclamant în parte;

Recunoscând dreptul intimăților a ridica acest incident de nulitate a citațiunii reclamantilor, întru cât au înțelesul a vechia ca toate formalitățile de procedură prescrise de lege să fie bine îndeplinite, spre a putea obține o hotărâre bună și valabilă, trebuie să recunoaștem în același timp că acest incident, ori din ce punct de vedere l-am examina este neintemeiat și în adevăr. Mai întâiu teoria susținută de intimăți prin apărătorii lor că o persoană care nu are un caracter de autoritate publică, prin simplu fapt că s'a citat după modul cum se citează aceste persoane dobândește o asemenea calitate, este contrariu ori căruia principii de drept, și art. 75 Pr. civilă o dovedeste, căci și cetele de moșneni sau răzași și locuitorii înproprietării dar ne împărțiți care cu toată discuțiunea ce există asupra colectivității sau individualității moșnenilor din cete și a locuitorilor înproprietării și ne împărțiți, este însă generalmente admis că nu constituiesc persoane juridice, sunt cu toate acestea asemăunate persoanelor juridice din punctul de vedere al utilității practice, a înlesnirii procedurii și se citează în mod colectiv. A mai insista pentru a dovedi că cetele de moșneni sau răzași și locuitorii înproprietării dar ne împărțiți nu constituiesc persoane juridice o găsim inutil, știut fiind că caracterul care deosebesc persoanele juridice de comunități este, că pe când cele dintâi are o administrație ne organizată, sunt reprezentate în instanță de un organ legal etc. celelalte precum cetele de moșneni, nu au o asemenea administrație organizată, nu sunt reprezentate de un organ legal, ci de mandatarii pe care-i poate revoca și înlocui ori-când;

Dacă dar față cu regulile de drept mai sus expuse trebuie să recunoștem că cetele de răzași de și nu constituie persoane juridice, din punctul de vedere al înlesnirii îndeplinirii procedurii sunt asemăunate acestor persoane juridice și considerate a forma o singură persoană și prin urmare chemate în judecată prin o singură citație, pentru a ajunge la soluțiunea incidentului

asupra căruia Tribunalul e chemat a se pronunța ne mai rămâne să examinăm dacă reclamantii obștea locuitorilor Târgovești din Lespezi, poate fi considerată ca o ceată, obște de răzași, și deci bine chemată în judecată prin o singură citație; Și pentru, rezolvirea acestei chestiuni, dacă ținem seamă: de înțelesul cuvântului «obștea răzașilor» care înseamnă micii proprietari care stăpânesc în indiviziune un pământ, cuvenit de la un autor comun; de hrisovul Domnesc din anul 1825 Septembrie 4, de numărul cel mare al acestor târgovești reclamantii, de împrejurarea că ei au susținut și susțin că sunt în devălmășie și probe contrarii nu s'au făcut, ba ce este mai mult chiar intimății i-a considerat până acuma ca obște cum și de hotărârea acestui tribunal No. 73 din 15 Octombrie 1871 care de asemenea i consideră ca obște de răzași și Tribunalul nu i poate considera azi de cât tot ast-fel, așa că procedura față de dânsii e bine îndeplinită și incidentul ne întemeiat;

Punându-ne însă în ipoteză că reclamantii, obștea locuitorilor târgovești din Lespezi nu pot fi considerați ca obște de răzași și din acest punct de vedere examinat incidentul intimăților, câtă a se respinge, și iată de ce: reclamantii s'au considerat tot d'a-una ca obște de răzași și nu numai că așa au făcut acțiunea și au figurat în tot timpul procesului fără ca intimății să le conteste vre-odată acest caracter, dar și Tribunalul local prin menționata hotărâre No. 73/71 atacată prin opozițiunea a cărei perimare se cere, îi consideră după cum am arătat ca atare; obligând pe autorii intimăților să predea colectivității târgoveților din Lespezi iar nu individual fie-cărui reclamant arătat anume o cantitate de pământ și a le plăti o sumă de bani ca despăgubire; prin urmare azi în cererea de perimare considerându-o chiar că ar fi o cerere cu totul distinctă de acțiunea principală și că deci incidentul nu ar fi tardiv, cu toate că s'a ridicat în urma apărării asupra fondului, neputând figura de cât părțile cari au figurat în acțiunea principală și cari sunt: pe de o parte intimății, iar pe de alta, târgoveții din Lespezi considerați și primiți chiar de intimăți a figura în proces ca obște, ci conform principiilor mai sus expuse nu putea fi citat de cât în mod colectiv, prin o singură citație după cum au fost citat și judecați până acum;

Pentru aceste motive, Tribunalul în majoritate, respinge ca neintemeiat incidentul de nulitatea citațiunii reclamantilor.

(ss) Al Bărsescu, Gh. Livaditi.

O sebită părere

Noi judecătorul de ședință

Având în vedere că, dacă în adevăr legiuitorul prin art. 75 al II din Procedura civilă, prescrie că cetele de moșneni (obștea răzașilor) și locuitorii înproprietării dar neimpărțiți se citează în judecată prin o singură citație colectivă, nu se vorbește acolo însă și de obștea târgoveților;

Că în specie fiind vorba de o obște a târgoveților din Lespezi și cum o colectivitate nu poate exista ca persoană juridică de cât atunci când ea este creată prin o lege, nu se poate admite ca un număr limitat de târgovești să-și dea singuri caracterul de obște ori de câte ori interesele i-ar reclama aceasta;

Că deci târgoveții din Lespezi ne fiind recunoscuți ca obște prin nici o lege și nici chiar prin hrisovul Domnesc exhibit în instanță și cum tardivitatea acestei excepțiuni nu se poate invoca cu succes pe câtă vreme ne găsim în cercetarea unei cereri de perimare cu totul distinctă de acțiunea principală, sunt de părere că reclamantii trebuiesc citați în mod individual și deci a se admite incidentul.

Judecător (s) Gh. C. Ioan

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ARGES

Audiența de la 20 Octombrie 1904

Președenția D-lui N. DUMITRESCU, Președinte

Căpitan D. Părvulescu cu Alexandrina D. Ioanid

Sentința civilă No. 764

Apel.—Legea proprietarilor.—Dacă dreptul de apel este deschis în contra tuturor hotărârilor dată după această lege.—(Art. 12 din legea proprietarilor; art. 55 din legea judecătorilor de ocoale).

Dreptul de apel e deschis în contra oricărei hotărâri date în virtutea legii proprietarilor, fără a se mai face distincțiunea pe care o face fie procedura civilă, fie legea judecătorilor de ocoale în privința hotărârilor ce urmează a se da în primă sau în ultimă instanță.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de către partea intimată pentru neadmisibilitatea apelului;

Având în vedere că acest incident se bazează pe dispozițiunile art. 55 din legea judecătorilor de ocoale;

Având în vedere că cestiunea pe care Tribunalul este chemat de a o rezolva în drept, este de a se ști dacă hotărârile date în virtutea legii drepturilor proprietarilor urmează aceluiași reguli de control și reformare ce Procedura civilă le dictează în casurile ordinare;

Având în vedere dispozițiunile art. 12 din menționata lege, care prevede că hotărârile fie ale Președintelui fie ale judecătorului de ocol pot fi atacate cu apel în termen de 3 zile de la pronunțare, apel care se va judeca în camera de consiliu, cu citarea părților, după desbateri sumare și fără drept de opozițiune. Iar în aliniatul 2 se specifică că recursul se va judeca de Curtea de casațiune;

Că prin urmare de aci rezultă că dreptul de apel e deschis contra oricărei hotărâri date în asemenea natură, fără a se mai face distincțiunea pe care o face fie Procedura civilă fie legea judecătorilor de ocoale în privința hotărârilor ce urmează a se da în prima sau în ultima instanță;

Că acest drept legea acordându-l în mod general nu se poate face distincțiunile pe care ea nu le-a făcut și atunci când a înțeles a ridica părții vre-un drept a făcut-o expres cum e cu dreptul de opozițiune;

Că această interpretare urmează a se da art. 12, mai rezultă și din împrejurarea aceea, că legea derogând de la regulile ordinare în ceea ce privește legea judecătorilor de ocoale, dispune ca recursurile să se judece numai de Curtea de casațiune;

Că dacă legiuitorul legii proprietarilor a căutat să se abată în această privință de la regula comună, acesta a făcut-o poate în scopul de a se da mai multă garanție părții, de a putea ataca o hotărâre care se dă uneori chiar fără citarea părților, iar alte ori deși citate dar judecate în mod sumar și în termene foarte scurte;

Că această intențiune a legiuitorului mai rezultă și din dispozițiunile art. 19 care, deși pune la dispozițiunea părții trei căi pentru reformarea hotărârei, în

același timp însă îi interzice dreptul de a usa de toate aceste căi rămânând la facultatea sa de a-și alege una din aceste căi;

Că prin urmare scopul legii proprietarilor n'a fost numai de a accelera judecata prin scurtarea termenelor dar chiar a determina o nouă jurisdicțiune cum e a Președintelui Tribunalului, și căile anume prin care se pot reforma aceste hotărâri.

(ss) N. Dumitrescu, S. Martinescu.

Resumat de Jurisprudență belgiană, în materie de drept civil

Căsătorie.—Acte respectuoase.—Formalități de îndeplinit.—Perimare.—Violență.—Nulitate.

Legea neprescriind nici-o formalitate specială pentru validitatea actelor respectuoase, este suficient ca formalitățile privitoare la substanța acestor acte să fi fost îndeplinite.

Nici-o dispoziție a legii neadmițând perimarea în materie de acte respectuoase, actul continuă a-și produce efectele sale, cu toate că au trecut doi ani de la notificarea lui, dacă se dovedește că viitorul soț, care se încearcă a realiza căsătoria proiectată, a persistat în proiectul căsătoriei. (C. Gand, 25 Aprilie 1902, Pasicrisie belge, 1903. 2. 85).

Principiile generale de drept privitoare la violență fiind aplicabile și actelor respectuoase, ele pot fi annulate, dacă au fost stoorse prin violență (C. Gand, 17 Maiu 1902; Pasicrisie belge, 1903. 2. 197) ().*

Observație. — Actul respectuos, după cum însuși cuvîntul o spune, consistă într-o cerere ce copiii adresează ascendenților pentru a dobîndi consimțimîntul la căsătoria lor.

Această cerere, care și are origina sa într-o ordonanță fr. din 1556, și a cărei lipsă atrăgea altă dată, după declarația din 26 Noembrie 1639, desmoștenirea copiilor, trebuie să fie *respectuoasă*, adică: să nu conțină nici-o amenințare; căci altfel, actul ar fi nul și primarul ar putea să refuze de a-l înmîna. Întrebuințarea însă a cuvîntului *somațiune* n'ar constitui o ofensă ⁽¹⁾.

Actul respectuos nu are de basă autoritatea părintească, această autoritate încetînd odată cu majoritatea copiilor, ci mai mult respectul ce ei trebuie să aibă la orice vîrstă către părinții lor (art. 325) ⁽²⁾, și mai cu samă interesul copiilor,

(*) Veđi în același sens: T. Huc, II, 47, p. 61.

(1) Merlin, Répert, t. XVI, v-o *Sommation respectueuse*, p. 365 (ed. a 5-a din 1828); Baudry et H. Fourcade, *Des personnes*, II, 1515.

(2) «Onorează pre tatăl-tău și pre muma-ta, precum ți-a poruncit ție Iehova, D-zeul tău, ca să trăești zile multe, și să ți fie ție bine în pămîntul care ți-l dă Iehova D-zeul tău». (A doua lege a lui Moise, capit. V, vers. 16). Veđi și Pravila lui Matei Basarab, glava 283, *Pentru feciorii ca să cîns-tească părinții lor*, etc.

pe care legiuitorul nu-i crede încă destul de maturi, spre a contracta o însoțire potrivită.

Codul italian, Codul portughez, Codul austriac, legea germană din 1875, Ante-proiectul de revizuire a lui Laurent, etc. desființează cu desăvârșire actele respectuoase, iar Codul neerlandez le prescrie numai pentru tată și mamă (art. 99). În Codul francez, legea din 20 Iunie 1896 a micșorat numărul actelor respectuoase, un singur act fiind suficient, în urma îndeplinirii majorității matrimoniale. Spre a înlesni căsătoriile, repetarea actului respectuos, nu mai este necesară. Actele respectuoase, această ultimă remășiță a puterii părintești romane, după cum se exprimă Planiol (III, 94), sunt deci menite să dispară, după cum au și dispărut din mai multe legislațiuni străine.

În Moldova, aceste acte erau necunoscute ca și în dreptul roman; în Codul Caragea ele existau însă: «Virstnicii, având părinți, cu blagoslovenia lor să se însoare, iar când părinții nu se vor îndupleca și după a treia lor rugăciune, atunci să se arate neprimirea lor la stăpânire».

Legea actuală voeste ca, în caz de refus sau lipsă de răspuns din partea ascendenților, actul respectuos să fie reînnoit de trei ori, din lună în lună, și numai după ce amândoi soții au atins vîrsta de *trei-deci* de ani, un singur act este de ajuns, și după o lună de la comunicarea acestui act, căsătoria se poate săvîrși (art. 135, 136 C. civ.).

Aceste acte trebuie să se facă și tatălui și mamei, când amândoi sunt în viață. Dacă tatăl consimte în urma primului act, nu mai e nevoie să se facă și celelalte, ci va fi de ajuns a se dovedi refuzul mamei. Dar dacă atât tatăl cât și mama refuză de a consimți, actele trebuie să se facă la amândoi părinți. Dacă numai unul din părinți se află în viață, actele respectuoase vor fi făcute bunilor sau străbunilor, în ordinea prevădută de art. 133, buni despre tată avînd tot-d'a-una precădere.

După Codul francez, comunicarea actelor, respectuoase se face prin ministerul notarilor, iar în dreptul nostru, prin primarul comunei domiciliului ascendentului. Legea făcînd în specie o derogare de la dreptul comun, comunicarea nu se poate face prin ministeriul portăreilor.

Dacă ascendentul a primit actul, chitanța sa va servi de dovadă; iar dacă el a refuzat de a-l primi, sau a fost absent de la domiciliu, procesul-verbal încheiat de primar va fi o dovadă despre înmănarea actului.

Textul nostru nu cere ca acel francez (art. 154) să se menționeze în procesul-verbal răspunsul ascendentului. Actul respectuos nu are, de ase-

menea, nevoie să menționeze vîrsta persoanei care urmează a fi luată de soție⁽³⁾.

Ofițerul stărei civile care ar săvîrși o căsătorie fără a se asigura mai întâi despre existența actelor respectuoase prescrise de lege, este pasibil de închisoare și amendă (art. 140 C. civ.). Dacă actul respectuos există, însă s'a omis de a se menționa în actul de căsătorie (art. 62), se va aplica art. 36 din Codul civil. În orice caz, căsătoria nu poate fi anulată din această pricină, lipsa actelor respectuoase constituind, după părerea tuturor, o împedicare pur prohibitivă⁽⁴⁾.

Iasi, 10 Ianuarie 1905

D. Alexandresco

⁽³⁾ C. Paris, D. P. 1900. 2. 327.

⁽⁴⁾ Cpr. Planiol, III, 335; Répert. Sirey, v° *Actes respectueux* 216; Baudry et Houques Fourcade, op. cit., II, 1533 și 1859; Beudant, *Cours de dr. civil fr.*, I, 219; T. Huc, II, 41; Pezzani, *Tr. des empêchements au mariage*, 317 urm. Curtea de casație din Franța a admis această soluție în privința unei căsătorii celebrată în străinătate, Sirey 75. 1. 171.

BIBLIOGRAFIE

A apărut, în editura «Curierului Judiciar»: *Studiu de procedură civilă: Executarea silită asupra imobilelor*, format 8° avînd 684 pagini, de d-l

NICOLAE LUCA

Fost magistrat, avocat

CU O PREFAȚĂ

de

D. ALEXANDRESCO

De vânzare numai la Redacția «Curierul Judiciar» 5 Calea Rahovei 5, București. Prețul 7 lei broșat; 8.50 legat în pînză peste tot și 9.50 legat în piele la cotor, elegant pentru bibliotecă. Numele fie-cărui cumpărător se va imprima *gratis*, cu litere de aur, pe cotorul volumului ce va cumpăra.

Codul comercial cu noua lege a falimentelor. adnotată și comentată de d-nii *Cesărescu & Dan*, însoțit de un *index alfabetic* complet. **Prețul Lei 6.**

Codul de Comerț (vol. I 600 pag. cuprinzînd Art. 1—60) **comentat** de d-l *M. A. Dimitrescu*, profesor la Școala superioară de comerț din București. **Prețul 10 lei.**

Idem vol. II, Idem.

Gambla și acțiunea Cambială (5 fascicule apărute) de *Nic. M. Părvulescu*, magistrat și *C. St. Radianu*, avocat. **Prețul** fie cărei fascicule **Lei 1.50.**

LEGEA TIMBRULUI, complectată cu toate modificările pînă la zi, adnotată cu jurisprudența formată asupra fie-cărui articol și cu diferite observațiuni, însoțită și de un complex **INDEX ALFABETIC**, de *Corneliu Botez*, judecător de ședință Trib. Botoșani. **PREȚUL 3 LEI.**

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vânzare la Redacția acestui ziar, 5 Calea Rahovei 5, de unde se expediază la cerere *contra valoare*: mandat postal timbre sau ramburs. Taxele postale privesc pe cumpărător. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Godreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.